

GOLEMOVA
KLETBA

MARTINA
HOHENBERGER

GOLEMOVA
KLETBA

Martina Hohenberger

„Prach jsi a v prach se obrátíš.“

Bible, Genesis 3:19

Prokop Samsa se ukrýval v křoví z trnitých šípků. Spočíval na břiše a pozoroval vilku s blankytně modrou fasádou a přilehlý pozemek za laťkovým plotem. Branku a kamenný chodník se třemi schůdky, vjezd do garáže a vchod, vzadu skalku, houpačku a pískoviště.

Viděl každého, kdo se k vile přiblížil. Schovával se na sousední nezastavěné a zanedbané parcele a vyhovovalo mu, že tam vesele bují plevel a křoviska.

Na číhané strávil již dvanáct hodin. Nic nepil, nejedl, nepohnul se a ani nezvedl, aby se vymočil. Za nehty mu zalézal vlhký chlad a prsty měl ztuhlé.

Na příjezdové cestě právě zaparkovalo bílé SUV. Z vozu vystoupila štíhlá brunetka a odepla sedačku tříletému chlapci a o něco starší holčičce. Děti bez ustání štěbetaly, ale nebylo jim rozumět. Všichni tři vešli do vily. Uplynuly dvě minuty a na opačné straně domu vyjela žaluzie. Otevřely se dveře terasy a děti vyběhly ven, v rukou nesly plastové kbelíky a lopatky. Hrály si na zastíněném pískovišti v zahradě, povykovaly a házely po sobě písek. Jejich matka telefonovala.

Prokop čekal, stále jen čekal. Hodiny se nemilosrdně vlekly, ale pán domu se pořád nevracel. Z okolních pozemků se ozýval štěkot a po nedalekém chodníku projel chlapec na elektronické dvoukolce.

Prokopovi se dělaly mžitky před očima, a tak se je snažil rozmrkat. Ruce se mu třásly a připadalo mu čím dál těžší se soustředit. Viděl rozmazaně a uvědomil si, že pláče. Zoufale zatoužil být někde jinde.

Když se setmělo, opatrně se pohnul. Šlo to však ztěžka, údy měl úplně zdřevěnělé. Klekl si, zbraň se zaměřovací optikou zabalil do

deky a strčil ji pod kabát. Tiše jako stín se proplížil přes zarostlý pozemek, prosmýkl se dírou v pletivovém plotu a uháněl ke svému trucku, který schoval o čtyři ulice dál. Obří kolos Tundra totiž na předměstí Sušice působil jako pěst na oko.

Pušku a náboje uložil do prostoru pod zadním sedadlem, poté dlouho jen tak seděl a civěl před sebe. Po tváři mu tekly slzy. Začal mlátit do volantů a klít a přestal teprve, když mu krvácely klouby na prstech. Nastartoval a ujížděl pryč.

Brzy nechal Sušici v zadním zrcátku a pustil naplno přehrávač. Zazněla rocková muzika kapely Kabát. Střídavě zpíval, vzlykal a hulákal: „Do pekla, do nebe, jdeme si pro tebe. Končíme, tak se sbal!”

Během cesty se krkolomně natáhl pro pohozenou sedmičku vodky. Přihnul si z lahve a s rukou opřenou o řízení zašrouboval víčko. Pak si to rozmyslel, zuby víčko opět sundal a vypil dobré dvě deci na jeden záťah.

O pár kilometrů později už ani neviděl na silnici. Zatačky stříhal, místy jel středem silnice a nedbal omezení rychlosti. Kdyby se někdo objevil v protisměru, měl by prostě smůlu. Prokop už nezpíval, jen plakal a oči si otíral do rukávu. Bylo mu jedno, jestli se při jízdě noční Šumavou nabourá.

Odbočku málem přehlédl. Dupnul na brzdu a auto zakvílelo, když na zvlhlém asfaltu dostalo smyk. Kroutil volantem na obě strany, než se mu vůz podařilo srovnat. Zařadil zpátečku a sjel na zpevněnou lesní cestu s četnými výmoly.

Projížděl horskou krajinou. Světlomety auta protínaly černočernou tmou a za okny se míhaly siluety vzrostlých šumavských smrků.

Po čtvrt hodině se ocitl před hájenkou. Zaparkoval na šterku, vypnul motor a vytáhl klíč ze zapalování. Na samotě panovalo naprosté ticho, jen v uších mu dál duněly ostré kytarové riffy. Seděl bez hnutí a díval se na noční oblohu. Mlčky pozoroval nebeského lovce, zapadající souhvězdí Orion, a jeho věrnou psí hvězdu Sírius.

Široko daleko nebylo živé duše.

Necukl sebou, když mu chladný kov zavadil o přední zuby. Rozhodl se počítat do deseti. Nechyběla mu odvaha a skutečně to chtěl ukončit, jeho ukazováček se však proti němu spiknul. Ustrnul a nedokázal stisknout tu zatracenou spoušť.

Prokop zaklel, položil pušku, zašmátral rukou za sedadlem a vylovil lahev. Dopil zbytek vodky a začal počítat znovu. Tentokrát do dvaceti.

Po zádech mu běhal mráz, čelo měl zbrocené potem a ukazováček úplně ztuhlý. Navíc se mu začaly bouřit útroby. Jeho alkoholem omámený žaludek metal kotrmelce.

Prokop znenadání vystřelil z auta jako namydlený blesk, opřel se o kmen jedle, co rostla u příjezdové cesty, a zlomil se v pase. Vodka z něho vyletěla obloukem až do houští. Odporem se otrásl.

Po chvíli se napřímil a rozkývaným krokem vešel do hájenky. V obývací světnici se ani neobtěžoval vyzout si boty a v oblečení padl na neustlanou postel.